

Sygn. akt II CSK 807/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa V. P. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko L. G. i A. G.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 lipca 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 3 600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Institucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób

rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Skarżąca podniosła, że zagadnienie jakie wystąpiło w sprawie sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy ocena zasadności roszczenia o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, zastępującego umowę przyrzeczoną powinna być dokonywana w oparciu o stan rzeczy istniejący w dacie, kiedy roszczenie stało się wymagalne, czy stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Tymczasem, tak postawiony problem nie jest adekwatny do ustalonego stanu faktycznego sprawy, którym jak wiadomo Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Apelacyjny dokonując wykładni umowy niewadliwie stwierdził, że określony kalendarzowo termin 29 czerwca 2007 r. jest terminem końcowym do zawarcia umowy przyrzeczonej, a nie terminem wymagalności roszczenia. Z tego względu, wytoczenie w sprawie powództwa jeszcze przed wygaśnięciem umowy przedwstępnej, choć skutkowało zachowaniem terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej, nie oznaczało, aby do uwzględnienia roszczenia nie było konieczne spełnienie wszystkich wymagań przewidzianych przez prawo materialne w terminie końcowym, tj. w dniu 29 czerwca 2007 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 2009 r., V CSK 163 /09, M. Prawn. 2015, nr 6, poz. 309 i z dnia 30 marca 2011 r., III CSK 171/10, M. Prawn. 2015, nr 6, poz. 309). Według bowiem prawa materialnego (art. 58 k.c.) możliwość zawarcia przedmiotowej umowy przyrzeczonej należało ocenić według stanu prawnego z daty, w której mogła być jeszcze skutecznie zawarta.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).